

Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (första avdelningen)

den 15 oktober 2015*

”Begäran om förhandsavgörande — Straffrättsligt samarbete — Direktiv 2010/64/EU — Rätt till tolkning och översättning vid straffrättsliga förfaranden — Förfarandespråk — Strafföreläggande genom vilket bötesstraff föreläggs — Möjlighet att bestrida föreläggandet på ett annat språk än förfarandespråket — Direktiv 2012/13/EU — Rätt till information vid straffrättsliga förfaranden — Rätt att bli informerad om anklagelsen — Delgivning av strafföreläggande — Förfarande — Skyldighet för den tilltalade att utse ett delgivningsombud — Fristen för att bestrida strafföreläggandet börjar löpa från delgivningen till delgivningsombudet”

I mål C-216/14,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, framställd av Amtsgericht Laufen (distriktsdomstol i Laufen, Tyskland) genom beslut av den 22 april 2014, som inkom till domstolen den 30 april 2014, i brottmålet mot

Gavril Covaci,

meddelar

DOMSTOLEN (första avdelningen)

sammansatt av vice ordföranden A. Tizzano (referent), tillförordnad ordförande på första avdelningen, samt domarna F. Biltgen, A. Borg Barthet, M. Berger och S. Rodin,

generaladvokat: Y. Bot,

justitiesekreterare: handläggaren K. Malacek,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 19 mars 2015,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

- Gavril Covaci, genom U. Krause och S. Ryfisch, Rechtsanwälte,
- Tysklands regering, genom T. Henze och J. Kemper, båda i egenskap av ombud,
- Greklands regering, genom K. Georgiadis och S. Lekkou, båda i egenskap av ombud,
- Frankrikes regering, genom D. Colas och F.-X. Bréchet, båda i egenskap av ombud,
- Italiens regering, genom G. Palmieri, i egenskap av ombud, biträdd av M. Salvatorelli, avvocato dello Stato,

* Rättegångsspråk: tyska.

— Österrikes regering, genom G. Eberhard, i egenskap av ombud,
— Europeiska kommissionen, genom W. Bogensberger och R. Troosters, båda i egenskap av ombud,
och efter att den 7 maj 2015 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,
följande

Dom

- 1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artiklarna 1.2 samt 2.1 och 2.8 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2010/64/EU av den 20 oktober 2010 om rätt till tolkning och översättning vid straffrättsliga förfaranden (EUT L 280, s. 1) och av artiklarna 2, 3.1 c samt 6.1 och 6.3 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2012/13/EU av den 22 maj 2012 om rätten till information vid straffrättsliga förfaranden (EUT L 142, s. 1).
- 2 Begäran har framställts i ett brottmål mot Gavril Covaci avseende de trafikbrott som han har begått.

Tillämpliga bestämmelser

Unionsrätt

Direktiv 2010/64

- 3 I skälen 12, 17 och 27 i direktiv 2010/64 anges följande:

”(12) Detta direktiv ... fastställer gemensamma minimiregler att tillämpa i fråga om tolkning och översättning vid straffrättsliga förfaranden i syfte att stärka det ömsesidiga förtroendet mellan medlemsstaterna.

...

(17) Detta direktiv bör säkerställa att kostnadsfritt och lämpligt språkligt stöd tillhandahålls, som möjliggör för misstänkta eller tilltalade personer som inte talar eller förstår förfarandespråket att fullt ut utöva sin rätt till försvar, och garanterar att förfarandena går rättvist till.

...

(27) Skyldigheten att visa särskild hänsyn mot misstänkta eller tilltalade som skulle kunna befinna sig i en svag position, särskilt på grund av fysiska funktionsnedsättningar som påverkar deras förmåga att effektivt meddela sig med omvärlden, är en förutsättning för en korrekt rättskipning. Åklagare, brottsbekämpande myndigheter och rättsliga myndigheter bör därför se till att sådana personer faktiskt kan utöva de rättigheter som anges i detta direktiv, t.ex. genom att beakta varje möjlig sårbarhet som påverkar deras förmåga att följa förfarandet och göra sig förstådda och genom att vidta lämpliga åtgärder för att garantera dessa rättigheter.”

- 4 Artikel 1 i direktiv 2010/64 har rubriken ”Syfte och tillämpningsområde” och i punkterna 1 och 2 i denna artikel föreskrivs följande:

”1. I detta direktiv fastställs bestämmelser om rätt till tolkning och översättning vid straffrättsliga förfaranden ...

2. Den rättighet som avses i punkt 1 ska tillämpas på personer från den tidpunkt när de, genom ett officiellt meddelande eller på annat sätt, av en medlemsstats behöriga myndigheter görs medvetna om att de är misstänkta eller anklagade för att ha begått ett brott fram till dess att förfarandena avslutas, vilket ska förstås som det slutgiltiga avgörandet av frågan om de har begått brottet, inbegripet, i tillämpliga fall, bestämning av påföljd och slutligt avgörande av eventuellt överklagande.”

5 I artikel 2 i samma direktiv, med rubriken ”Rätt till tolkning”, föreskrivs följande:

”1. Medlemsstaterna ska se till att misstänkta eller tilltalade som inte talar eller förstår förfarandespråket utan dröjsmål får tolkning under det straffrättsliga förfarandet inför utredande och rättsliga myndigheter, inbegripet under polisförhör, alla domstolsförhandlingar och eventuella nödvändiga interimistiska förfaranden.

2. I de fall där detta är nödvändigt för att garantera att förfarandena går rättvist till ska medlemsstaterna se till att tolkning finns tillgänglig för kommunikationen mellan misstänkta eller tilltalade och deras försvarare i direkt samband med ett förhör eller en förhandling under förfarandena eller i samband med ett överklagande eller andra framställningar som görs under förfarandet.

3. Rätten till tolkning enligt punkterna 1 och 2 inbegriper lämpligt stöd till personer som lider av hörselnedsättning eller talsvårigheter.

...

8. Den tolkning som tillhandahålls i enlighet med denna artikel ska hålla tillräckligt hög kvalitet för att garantera att förfarandena går rättvist till, särskilt genom att garantera att misstänkta eller tilltalade förstår vad de anklagas för och kan utöva sin rätt till försvar.”

6 Artikel 3 i direktivet, med rubriken ”Rätt till översättning av väsentliga handlingar” har följande lydelse:

”1. Medlemsstaterna ska se till att misstänkta eller tilltalade som inte förstår eller talar förfarandespråket inom rimlig tid får en skriftlig översättning av alla handlingar som är väsentliga för att garantera att de kan utöva sin rätt till försvar och för att garantera att förfarandena går rättvist till.

2. Till väsentliga handlingar hör beslut om frihetsberövande, anklagelser eller åtal samt domar.

3. De behöriga myndigheterna ska besluta om någon annan handling är väsentlig i ett visst ärende. ...

...”

Direktiv 2012/13

7 I skäl 27 i direktiv 2012/13 anges följande:

”Personer som misstänks för att ha begått ett brott ska erhålla all den information om anklagelsen som behövs för att de ska kunna förbereda sitt försvar och för att man ska kunna garantera ett rättvist förfarande.”

8 Artikel 1 i samma direktiv, med rubriken ”Syfte”, har följande lydelse:

”Detta direktiv fastställer bestämmelser om misstänkta eller tilltalade personers rätt till information om deras rättigheter vid straffrättsliga förfaranden och om anklagelsen mot dem. Det fastställer även bestämmelser om rätten till information för personer som är föremål för en europeisk arresteringsorder angående deras rättigheter. ...”

- 9 I artikel 2.1 i direktivet begränsas dess tillämpningsområde enligt följande:

”Detta direktiv är tillämpligt från den tidpunkt då personer underrättas av en medlemsstats behöriga myndigheter om att de är misstänkta eller tilltalade för att ha begått ett brott fram till dess att förfarandena har avslutats, med vilket ska förstås det slutgiltiga avgörandet i frågan huruvida den misstänkta eller tilltalade personen har begått brottet samt i förekommande fall även under rättegång och i väntan på beslut om ett eventuellt överklagande.”

- 10 Artikel 3 i direktivet har rubriken ”Rätten att bli informerad om rättigheter” och i punkt 1 i denna artikel föreskrivs följande:

”Medlemsstaterna ska se till att misstänkta eller tilltalade personer utan dröjsmål underrättas om åtminstone följande processuella rättigheter, så som dessa tillämpas enligt nationell rätt, för att dessa rättigheter ska kunna utövas effektivt:

...

- c) Rätten att bli underrättad om anklagelsen, i enlighet med artikel 6.

...”

- 11 I artikel 6 i direktiv 2012/13, med rubriken ”Rätten att bli informerad om anklagelsen”, föreskrivs följande:

”1. Medlemsstaterna ska se till att misstänkta och tilltalade personer erhåller information om den brottsliga gärning som de är misstänkta eller anklagade för. Den informationen ska tillhandahållas utan dröjsmål och vara så utförlig som krävs för att säkerställa ett rättvist förfarande och ett effektivt utövande av rätten till försvar.

2. Medlemsstaterna ska se till att misstänkta eller tilltalade personer som anhållits eller häktats informeras om skälen till anhållandet eller häktningen, inbegripet vilken brottslig gärning som vederbörande misstänks eller anklagas för att ha begått.

3. Medlemsstaterna ska se till att utförlig information om anklagelsen, inbegripet brottets art och brottsrubriceringen liksom det sätt på vilket den tilltalade personen varit delaktig i brottet, tillhandahålls senast när de sakförhållanden som ligger till grund för anklagelsen lämnas in till en domstol.

4. Medlemsstaterna ska se till att misstänkta eller tilltalade personer utan dröjsmål informeras om alla ändringar i den information som tillhandahållits i enlighet med denna artikel, där så krävs för att man ska kunna säkerställa ett rättvist förfarande.”

Tysk rätt

- 12 I 184 § i lagen om domstolsväsendet (*Gerichtsverfassungsgesetz*) (nedan kallad GVG) föreskrivs följande:

”Domstolarnas språk är tyska. ...”

- 13 I 187 § GVG, i dess ändrade lydelse efter införlivandet av direktiv 2010/64 och direktiv 2012/13, anges följande:

”(1) Domstolen ska se till att en tilltalad eller dömd som inte behärskar det tyska språket eller lider av hörselnedsättning eller talsvårigheter får en tolk eller översättare, i den mån detta behövs för att vederbörande ska kunna utöva sina rättigheter i det straffrättsliga förfarandet. Domstolen ska underrätta den tilltalade, på ett språk som vederbörande förstår, om rätten att erhålla kostnadsfri hjälp av en tolk eller översättare.

(2) För att en tilltalad som inte behärskar det tyska språket ska kunna utöva sina processuella rättigheter krävs det som huvudregel att beslut om frihetsberövande samt åtalshandlingar, strafförelägganden och ännu icke lagakraftvunna domar översätts skriftligen. ...”

- 14 I 132 § i straffprocesslagen (*Strafprozessordnung*) (nedan kallad StPO), som avser ställande av säkerhet och utseende av delgivningsombud, anges i punkt 1 följande:

”Om en person som på sannolika skäl är misstänkt för att ha begått en straffbar gärning inte har sin hemvist eller vanliga vistelseort inom denna lags geografiska tillämpningsområde, och skäl för häktning inte föreligger, kan det i syfte att säkerställa att det straffrättsliga förfarandet fullföljs förordnas om att den misstänkte

1. ska ställa erforderlig säkerhet för de förväntade böterna och rättegångskostnaderna, och
2. ge en person som är bosatt inom domstolens domkrets fullmakt att ta emot delgivningar.”

- 15 I 410 § StPO, som avser bestridande av strafföreläggande och rättskraft, föreskrivs följande:

”1. Den tilltalade får bestrida strafföreläggandet inom två veckor från dagen för delgivning hos den domstol som har meddelat beslutet, antingen skriftligen eller muntligen i form av en av registrator diarieförd tjänsteanteckning. ...

2. Bestridandet får vara begränsat till att avse vissa bestämda grunder.

3. Om ett bestridande av ett strafföreläggande inte ges in i rätt tid, gäller föreläggandet som en dom som har vunnit laga kraft.”

Målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågorna

- 16 Vid en poliskontroll den 25 januari 2014 konstaterades att den rumänske medborgaren Gavril Covaci framförde ett fordon på tyskt territorium för vilket någon giltigt avtal om obligatorisk trafikansvarsförsäkring inte hade tecknats och att det försäkringsbevis (grönt kort) som han uppvisade inför de tyska myndigheterna var förfalskat.

- 17 Gavril Covaci förhördes av polisen angående dessa omständigheter med hjälp av en tolk.

- 18 Eftersom Gavril Covaci varken hade sin hemvist eller vanliga vistelseort i Tyskland, lämnade han en oåterkallelig skriftlig fullmakt till tre tjänstemän vid Amtsgericht Laufen, för delgivning av domstolshandlingar ställda till honom. Enligt lydelsen i denna fullmakt börjar fristerna för att överklaga domstolsavgöranden löpa när dessa delges de utsedda ombuden.

- 19 Efter avslutad förundersökning ansökte Staatsanwaltschaft Traunstein (åklagarmyndigheten i Traunstein) den 18 mars 2014 om att Amtsgericht Laufen genom strafföreläggande skulle förelägga Gavril Covaci ett bötesstraff.

- 20 Förfarandet med strafföreläggande är ett förenklat förfarande som genomförs utan muntlig förhandling eller kontradiktoriska inslag. Eftersom strafföreläggandet utfärdas av en domare på begäran av åklagarmyndigheten vid mindre allvarliga brott är det ett interimistiskt avgörande. Enligt 410 § StPO vinner föreläggandet laga kraft efter utgången av en frist på två veckor från det att det har delgetts, i förekommande fall, den tilltalades delgivningsombud. Den tilltalade kan endast utverka ett kontradiktoriskt förfarande genom att bestrida strafföreläggandet innan nämnda frist löper ut. Om den tilltalade bestrider föreläggandet, vilket kan ske skriftligen eller muntligen i form av en av registrator diarieförd tjänsteanteckning, hålls en huvudförhandling.
- 21 I det nu aktuella fallet yrkade Staatsanwaltschaft Traunstein i sin ansökan att strafföreläggandet skulle delges Gavril Covaci genom hans delgivningsombud och vidare att eventuella skriftliga yttranden från honom, inklusive ett eventuellt bestridande av strafföreläggandet, skulle avfattas på tyska.
- 22 Amtsgericht Laufen, till vilken ansökan om utfärdande av strafföreläggande har ingetts, frågar sig huruvida skyldigheten enligt 184 § GVG att avfatta ett bestridande av ett strafföreläggande på tyska är förenlig med bestämmelserna i direktiv 2010/64, enligt vilka tilltalade i brottmål har rätt till kostnadsfritt språkligt stöd.
- 23 Amtsgericht Laufen hyser vidare tvivel huruvida förfarandet för delgivning av ett strafföreläggande är förenligt med direktiv 2012/13, särskilt artikel 6, där det föreskrivs att varje medlemsstat ska se till att utförlig information om anklagelsen tillhandahålls senast när de sakförhållanden som ligger till grund för anklagelsen lämnas in till en domstol.
- 24 Mot denna bakgrund har Amtsgericht Laufen beslutat att vilandeförklara målet och att ställa följande tolkningsfrågor till domstolen:
- ”1) Ska artiklarna 1.2, 2.1 och 2.8 i direktiv 2010/64... tolkas så, att de utgör hinder för ett domstolsföreläggande, som med stöd av 184 § [GVG] kräver, vid äventyr av avvisning, att tilltalade avfattar ett överklagande på det lagstadgade domstolsspråket, i detta fall tyska?
- 2) Ska artiklarna 2, 3.1 c, 6.1 och 6.3 i direktiv 2012/13... tolkas så, att de utgör hinder för att en tilltalad föreläggs att utse ett ombud för att ta emot delgivningar, när överklagandefristen börjar löpa redan vid den tidpunkt då ombudet delges och det saknar betydelse huruvida den tilltalade över huvud taget får kännedom om anklagelserna?”

Prövning av tolkningsfrågorna

Den första frågan

- 25 Den hänskjutande domstolen har ställt den första frågan för att få klarhet i huruvida artiklarna 1–3 i direktiv 2010/64 ska tolkas på så sätt att de utgör hinder för en medlemsstats lagstiftning, som den i det nationella målet, enligt vilken det i ett straffrättsligt förfarande inte är tillåtet för den mot vilken ett strafföreläggande har utfärdats att bestrida detta föreläggande skriftligen på ett annat språk än förfarandespråket, trots att vederbörande inte behärskar sistnämnda språk.
- 26 För att besvara denna fråga ska det erinras om att rätten till tolkning och översättning enligt artikel 1.1 i direktiv 2010/64 bland annat gäller vid straffrättsliga förfaranden. I artikel 1.2 i direktivet anges dessutom att denna rättighet ska tillämpas på personer från den tidpunkt när de av en medlemsstats behöriga myndigheter görs medvetna om att de misstänkts eller anklagas för brott fram till dess att förfarandena avslutas, vilket ska förstås som det slutgiltiga avgörandet av frågan om de har begått brottet, inbegripet, i tillämpliga fall, bestämning av påföljd och slutligt avgörande av eventuell överklagande.

- 27 Situationen för en person som Gavril Covaci, som önskar bestrida ett ännu inte lagakraftvunnet strafföreläggande riktat mot honom, omfattas således uppenbarligen av direktivets tillämpningsområde. En sådan person ska följaktligen ha rätt till tolkning och översättning enligt direktivet.
- 28 Vad beträffar frågan huruvida en person som befinner sig i en situation som Gavril Covacis kan åberopa denna rätt för att bestrida ett strafföreläggande på ett annat språk än det tillämpliga förfarandespråket vid behörig nationell domstol, hänvisar domstolen till innehållet i artiklarna 2 och 3 i direktiv 2010/64. I dessa två artiklar regleras rätten till tolkning respektive rätten till översättning av vissa väsentliga handlingar, det vill säga de två aspekterna av den rätt som föreskrivs i artikel 1 i direktivet och som även avses i själva rubriken till detta.
- 29 Enligt domstolens fasta praxis ska vid tolkningen av en unionsbestämmelse inte bara lydelsen beaktas, utan också sammanhanget och de mål som eftersträvas med de föreskrifter som bestämmelsen ingår i (dom Rosselle, C-65/14, EU:C:2015:339, punkt 43 och där angiven rättspraxis).
- 30 När det gäller artikel 2 i direktiv 2010/64, som reglerar rätten till tolkning, följer det av själva lydelsen av denna artikel att den – i motsats till artikel 3 i direktivet, som avser rätten till skriftlig översättning av vissa väsentliga handlingar – avser tolkning av muntliga framställningar.
- 31 Det är således endast misstänkta eller tilltalade som inte själva kan uttrycka sig på förfarandespråket, antingen för att de inte talar eller förstår detta språk eller för att de lider av hörselnedsättning eller talsvårigheter, som omfattas av rätten till tolkning enligt artikel 2.1 och 2.3 i direktiv 2010/64.
- 32 Det är av denna anledning som den, om än inte uttömmande, uppräknningen av omständigheter där tolkning bör erbjudas misstänkta eller tilltalade, i artikel 2.1 och 2.2 i direktiv 2010/64, endast omfattar situationer som avser muntlig kommunikation, såsom polisförhör, alla domstolsförhandlingar, eventuella nödvändiga interimistiska förfaranden och kommunikationen med försvarare i direkt samband med ett förhör eller en förhandling under förfarandena eller i samband med ett överklagande eller andra framställningar som görs under förfarandet.
- 33 För att garantera att förfarandena går rättvist till och att berörda personer kan utöva sin rätt till försvar fastställs med andra ord i denna artikel att dessa personer, när de själva ska göra en muntlig framställning under till exempel ett straffrättsligt förfarande, antingen direkt inför behöriga rättsliga myndigheter eller till sin försvarare, ska ha rätt att göra detta på sitt modersmål.
- 34 Denna tolkning vinner stöd av de syften som eftersträvas med direktiv 2010/64.
- 35 Domstolen erinrar härvid om att direktiv 2010/64 har antagits med stöd av artikel 82.2 andra stycket b FEUF. I denna artikel anges att om det är nödvändigt för att underlätta det ömsesidiga erkännandet av domar och rättsliga avgöranden samt polissamarbete och rättsligt samarbete i sådana straffrättsliga frågor som har en gränsöverskridande dimension, får Europaparlamentet och Europeiska unionens råd genom direktiv i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet fastställa minimiregler som ska omfatta personers rättigheter vid det straffrättsliga förfarandet.
- 36 I enlighet med skäl 12 i direktiv 2010/64 är det följaktligen för att stärka det ömsesidiga förtroendet mellan medlemsstaterna som direktivet fastställer gemensamma minimiregler att tillämpa i fråga om tolkning och översättning vid straffrättsliga förfaranden.
- 37 Sådana regler ska, enligt skäl 17 i direktivet, säkerställa att kostnadsfritt och lämpligt språkligt stöd tillhandahålls, som möjliggör för misstänkta eller tilltalade personer som inte talar eller förstår förfarandespråket att fullt ut utöva sin rätt till försvar, och garanterar att förfarandena går rättvist till.

- 38 Det skulle emellertid gå utöver de syften som eftersträvas med direktiv 2010/64 om det, såsom bland annat Gavril Covaci och den tyska regeringen har föreslagit, krävdes att medlemsstaterna inte endast tillät att berörda personer fullt ut och på sitt modersmål underrättades om de sakförhållanden som de anklagas för och bereddes tillfälle att ge sin egen version av dessa förhållanden, utan även att medlemsstaterna systematiskt ska översätta alla överklaganden från dessa personer av domstolsbeslut som är riktade till dem.
- 39 Såsom även framgår av rättspraxis från Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna medför kraven på en rättvis rättegång endast att tilltalade ska få kännedom om det de är anklagade för och kan utöva sin rätt till försvar. Det krävs inte en skriftlig översättning av samtliga bevis och offentliga handlingar i akten (se Europadomstolens dom av den 19 december 1989 i målet Kamasinski mot Österrike, serie A nr 168, § 74).
- 40 Rätten till tolkning enligt artikel 2 i direktiv 2010/64 omfattar således översättning genom tolk av muntlig kommunikation mellan å ena sidan misstänkta eller tilltalade och å andra sidan utredande och rättsliga myndigheter eller, i förekommande fall, deras försvarare, men inte skriftliga översättningar av samtliga skriftliga handlingar som de misstänkta eller tilltalade ger in.
- 41 Vad beträffar situationen i det nationella målet gör domstolen följande bedömning. Det framgår av de handlingar som domstolen har tillgång till att ett strafföreläggande enligt tysk rätt utfärdas med stöd av ett *sui generis*-förfarande. Enligt detta förfarande är den enda möjligheten för tilltalade att få till stånd ett kontradiktoriskt förfarande där de fullt ut kan utöva sin rätt att yttra sig, att bestrida strafföreläggandet. Bestridandet kan antingen göras skriftligen eller muntligen, i form av en diarieförd tjänsteanteckning av registratören vid den behöriga domstolen och behöver inte innehålla skälen till bestridandet. Bestridandet ska göras inom en särskilt kort frist på två veckor räknat från den dag då föreläggandet delgavs och behöver inte göras med hjälp av en advokat, utan den tilltalade kan göra detta själv.
- 42 Under sådana förhållanden säkerställs genom artikel 2 i direktiv 2010/64 att personer som befinner sig i en situation som Gavril Covacis får kostnadsfritt stöd av en tolk om de själva muntligen bestrider ett strafföreläggande som de är föremål för inför registratören vid den behöriga nationella domstolen och denne upprättar en tjänsteanteckning om detta som diarieförs eller att de, om de bestrider föreläggandet skriftligen, får hjälp av en försvarare, som tar på sig att avfatta den motsvarande handlingen, på förfarandespråket.
- 43 När det gäller frågan huruvida artikel 3 i direktiv 2010/64, som avser rätt till översättning av väsentliga handlingar, innebär att personer som befinner sig i en situation som Gavril Covacis, vilka önskar bestrida ett strafföreläggande skriftligen utan hjälp av en försvarare, har rätt till stöd i form av översättning, framgår det av lydelsen av denna bestämmelse att rätten till översättning är avsedd att garantera att berörda personer kan utöva sin rätt till försvar och att förfarandena går rättvist till.
- 44 Såsom generaladvokaten har framhållit i punkt 57 i sitt förslag till avgörande följer av detta att artikel 3 i direktivet i princip endast avser skriftlig översättning – till det språk som den tilltalade förstår – av vissa väsentliga handlingar som de behöriga myndigheterna har upprättat på förfarandespråket.
- 45 Denna tolkning bekräftas för det första av uppräknningen i artikel 3.2 i direktiv 2010/64 av de handlingar som anses väsentliga och som således ska översättas. I uppräknningen anges nämligen, om än inte uttömmande, beslut om frihetsberövande, anklagelser eller åtal samt domar.
- 46 Denna tolkning motiveras för det andra även av att rätten till översättning enligt artikel 3 i direktivet, såsom följer av punkt 4 i denna artikel, har införts ”för att de misstänkta eller tilltalade ska förstå vad de anklagas för”.

- 47 Härav följer att rätten till översättning enligt artikel 3.1 och 3.2 i direktiv 2010/64 i princip inte omfattar skriftlig översättning till förfarandespråket av en handling såsom ett bestridande av strafföreläggande, som den tilltalade har avfattat på ett språk som denna person behärskar, men som inte är förfarandespråket.
- 48 I direktiv 2010/64 fastställs emellertid endast minimiregler och det innebär, såsom framgår av skäl 32 i direktivet, att medlemsstaterna får utvidga de rättigheter som fastställs i det för att tillhandahålla en högre skyddsnivå även i situationer som inte uttryckligen behandlas i direktivet.
- 49 I artikel 3.3 i direktiv 2010/64 föreskrivs dessutom uttryckligen att de behöriga myndigheterna ska besluta om någon annan handling än de som anges i artikel 3.1 och 3.2 i direktivet är väsentlig, i den mening som avses i denna bestämmelse, i ett visst ärende.
- 50 Det ankommer således på den hänskjutande domstolen att avgöra om ett skriftligt bestridande av ett strafföreläggande ska anses vara en väsentlig handling som måste översättas. Detta ska ske med beaktande i synnerhet av det som enligt beskrivningen ovan i punkt 41 är utmärkande för förfarandet för att utfärda ett strafföreläggande som det nu aktuella och av omständigheterna i det nationella målet.
- 51 Av det ovanstående följer att den första frågan ska besvaras enligt följande. Artiklarna 1–3 i direktiv 2010/64 ska tolkas på så sätt att de inte utgör hinder för en medlemsstats lagstiftning, som den i det nationella målet, enligt vilken det i ett straffrättsligt förfarande inte är tillåtet för den mot vilken ett strafföreläggande har utfärdats att bestrida detta föreläggande skriftligen på ett annat språk än förfarandespråket, trots att vederbörande inte behärskar sistnämnda språk. Detta gäller dock under förutsättning att de behöriga myndigheterna inte enligt artikel 3.3 i direktivet anser att ett sådant bestridande mot bakgrund av det aktuella förfarandet och omständigheterna i det enskilda fallet utgör en väsentlig handling.

Den andra frågan

- 52 Den hänskjutande domstolen har ställt den andra frågan för att få klarhet i huruvida artiklarna 2, 3.1 c samt 6.1 och 6.3 i direktiv 2012/13 ska tolkas på så sätt att de utgör hinder för en medlemsstats lagstiftning, som den i det nationella målet, enligt vilken den tilltalade i ett straffrättsligt förfarande, om denne saknar hemvist i den medlemsstaten, måste utse ett delgivningsombud för delgivning av ett strafföreläggande som denne är föremål för, och fristen för att bestrida strafföreläggandet börjar löpa från det att ombudet delgetts.
- 53 För att besvara denna fråga ska det erinras om att direktivet enligt dess artikel 1 fastställer bestämmelser om misstänkta eller tilltalade personers rätt till information om deras rättigheter vid straffrättsliga förfaranden och om anklagelsen mot dem.
- 54 Såsom framgår av artikel 3 jämförd med artikel 6 i direktivet, omfattar den rätt som avses i artikel 1 åtminstone två separata rättigheter.
- 55 Misstänkta eller tilltalade personer ska för det första enligt artikel 3 i direktiv 2012/13 utan dröjsmål underrättas om åtminstone vissa processuella rättigheter som räknas upp i denna bestämmelse. Dessa omfattar rätten till tillgång till försvarare, rätten till kostnadsfri juridisk rådgivning och villkoren för att erhålla sådan rådgivning, rätten att bli underrättad om anklagelsen, rätten till tolkning och översättning samt rätten att tiga.
- 56 För det andra fastställs regler i artikel 6 i direktiv 2012/13 om misstänkta och tilltalades rätt att bli informerade om anklagelsen.

- 57 Eftersom den fråga som har ställts av den hänskjutande domstolen främst avser omfattningen av denna sistnämnda rättighet ska domstolen pröva huruvida artikel 6 i direktivet, där denna rätt definieras, är tillämplig i samband med ett särskilt förfarande – som det i det nationella målet – som leder fram till att ett strafföreläggande utfärdas.
- 58 Det kan härvid erinras om att direktiv 2012/13 enligt dess artikel 2 är tillämpligt från den tidpunkt då personer underrättas av en medlemsstats behöriga myndigheter om att de är misstänkta eller tilltalade för att ha begått ett brott fram till dess att förfarandena har avslutats, med vilket ska förstås det slutgiltiga avgörandet i frågan huruvida den misstänkta eller tilltalade personen har begått brottet samt i förekommande fall även under rättegång och i väntan på beslut om ett eventuellt överklagande.
- 59 Såsom konstaterats i punkt 27 ovan vinner ett sådant strafföreläggande som den hänskjutande domstolen har ombetts att utfärda gentemot Gavril Covaci inte laga kraft förrän fristen för att bestrida detta föreläggande har löpt ut. Det är således uppenbart att personer som befinner sig i en situation som Gavril Covacis omfattas av tillämpningsområdet för direktiv 2012/13, vilket innebär att sådana personer ska ha rätt att informeras om anklagelsen mot dem under hela förfarandet.
- 60 Det är visserligen riktigt att delgivningen av ett strafföreläggande som det som är aktuellt i det nationella målet, på grund av det summariska och förenklade förfarandet för att utfärda ett sådant föreläggande, endast kan genomföras efter det att domstolen bedömt huruvida anklagelsen är välgrundad. I strafföreläggandet gör domstolen emellertid endast en intermistisk prövning och delgivningen av föreläggandet utgör det första tillfället för tilltalade personer att informeras om anklagelsen mot dem. Detta bekräftas dessutom av att tilltalade inte har rätt att överklaga ett strafföreläggande till en annan domstol, utan att bestrida det vid samma domstol som utfärdat det, vilket medför en rätt till ett vanligt kontradiktoriskt förfarande, där de tilltalade fullt ut kan utöva sin rätt till försvar, innan domstolen återigen bedömer huruvida anklagelsen mot dem är välgrundad.
- 61 Delgivning av ett strafföreläggande ska således enligt artikel 6 i direktiv 2012/13 anses vara ett sätt att informera tilltalade om anklagelsen mot dem. Delgivningen måste följaktligen uppfylla de krav som föreskrivs i denna artikel.
- 62 Såsom generaladvokaten har framhållit i punkt 105 i sitt förslag till avgörande anges visserligen inte närmare i direktiv 2012/13 hur den tilltalade personen ska ges den information om anklagelsen som krävs enligt artikel 6 i direktivet.
- 63 Informationen får emellertid inte ges på ett sätt som motverkar det syfte som eftersträvas genom bland annat artikel 6 i direktivet, vilket är att personer som misstänks för att ha begått ett brott ska kunna förbereda sitt försvar och att ett rättvist förfarande ska kunna garanteras, såsom även framgår av skäl 27 i direktivet.
- 64 Av beslutet om hänskjutande framgår att ett strafföreläggande enligt den aktuella nationella lagstiftningen ska delges den tilltalade personens delgivningsombud och att den tilltalade därefter har två veckor på sig för att bestrida föreläggandet, varvid fristen börjar löpa från det att ombudet delgetts. När fristen löper ut vinner strafföreläggandet laga kraft.
- 65 Trots att det för svaret på den fråga som den hänskjutande domstolen har ställt saknar betydelse huruvida en sådan överklagandefrist på två veckor är lämplig, vill domstolen ändå påpeka följande. Både med hänsyn till syftet att den tilltalade ska beredas möjlighet att förbereda sitt försvar och till behovet av att förhindra all diskriminering mellan tilltalade personer med hemvist som omfattas av den aktuella nationella lagens tillämpningsområde och personer vars hemvist inte omfattas av detta tillämpningsområde, vilka är de enda som måste utse ett delgivningsombud för delgivning av domstolsbeslut, krävs det att den tilltalade har hela fristen till sitt förfogande.

- 66 Om den i det nationella målet aktuella fristen på två veckor började löpa från den tidpunkt då den tilltalade fick faktisk kännedom om strafföreläggandet, som innehåller information om anklagelsen i den mening som avses i artikel 6 i direktiv 2012/13, skulle det kunna säkerställas att den tilltalade har hela denna frist till sitt förfogande.
- 67 Om det däremot förhåller sig som i förevarande fall, där tvåveckorsfristen börjar löpa från den tidpunkt då strafföreläggandet delgavs den tilltalades delgivningsombud, kan den tilltalade inte utöva sin rätt till försvar på ett verksamt sätt, och kraven på en rättvis rättegång är endast uppfyllda om den tilltalade har hela denna frist till sitt förfogande. Detta innebär att fristen inte får förkortas med den tid som delgivningsombudet behöver för att översända strafföreläggandet till den tilltalade.
- 68 Av det ovanstående följer att den andra frågan ska besvaras enligt följande. Artiklarna 2, 3.1 c samt 6.1 och 6.3 i direktiv 2012/13 ska tolkas på så sätt att de inte utgör hinder för en medlemsstats lagstiftning, som den i det nationella målet, enligt vilken den tilltalade i ett straffrättsligt förfarande, om denne saknar hemvist i den medlemsstaten, måste utse ett delgivningsombud för delgivning av ett strafföreläggande som denne är föremål för. Detta gäller dock under förutsättning att den tilltalade faktiskt har hela den föreskrivna fristen till sitt förfogande för att bestrida detta föreläggande.

Rättegångskostnader

- 69 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i målet vid den nationella domstolen utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den nationella domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (första avdelningen) följande:

- 1) **Artiklarna 1–3 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2010/64/EU av den 20 oktober 2010 om rätt till tolkning och översättning vid straffrättsliga förfaranden ska tolkas på så sätt att de inte utgör hinder för en medlemsstats lagstiftning, som den i det nationella målet, enligt vilken det i ett straffrättsligt förfarande inte är tillåtet för den mot vilken ett strafföreläggande har utfärdats att bestrida detta föreläggande skriftligen på ett annat språk än förfarandespråket, trots att vederbörande inte behärskar sistnämnda språk. Detta gäller dock under förutsättning att de behöriga myndigheterna inte enligt artikel 3.3 i direktivet anser att ett sådant bestridande mot bakgrund av det aktuella förfarandet och omständigheterna i det enskilda fallet utgör en väsentlig handling.**
- 2) **Artiklarna 2, 3.1 c samt 6.1 och 6.3 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2012/13/EU av den 22 maj 2012 om rätten till information vid straffrättsliga förfaranden ska tolkas på så sätt att de inte utgör hinder för en medlemsstats lagstiftning, som den i det nationella målet, enligt vilken den tilltalade i ett straffrättsligt förfarande, om denne saknar hemvist i den medlemsstaten, måste utse ett delgivningsombud för delgivning av ett strafföreläggande som denne är föremål för. Detta gäller dock under förutsättning att den tilltalade faktiskt har hela den föreskrivna fristen till sitt förfogande för att bestrida detta föreläggande.**

Underskrifter